Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 473. Simplicii Pap. Annus 6. Leonis 17. Olybr. Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

Visual Library

Verecundiam pro ruſticitate faſtidiunt. Rugides ob auſteritatem nō habent caros. Blandi apud eos communione vileſcunt. Ac ſi apud eos vtrolibet genere viuatur: ſemper hi tamen bonarum partium mores pungentibus linguis maledicorum, veluti bicipitibus hamis inuncabuntur.

XXI. *Inter hæc monaſterialibus diſciplinis egrè ſubditur, vel populariũ ceruicoſitas, vel licentia clericorum. Si clericum dixero: ſequentes æmulantur, derogant antecedentes.* & poſt nonnulla aduerſus eos, qui diuturnitate clericalis miniſterij, non prærogatiua meritorum, cæteris antehabendos eſſe clamatent, hæc ſubdit: *Si militarem dixero fortè perſonam*, quæ nimirum ex Palatina militia, Præfectura aliquã emineret: *protenus in hæc verba conſurgitur: Sidonius ad clericatum, quia de ſeculari profeſſione tranſlatus eſt, adeò ſibi aſſumere Metropolitanum de religioſa congregatione diſſimulat: natalibus turget, dignitatum faſtigiatur inſignibus, contemnit pauperes Chriſti,* &c. hæcque tibi modò ſatis, ſed non ad ſatietatem explendam, ſed ad gulæ potiùs irritamentum, quo totam ipſam appetas opiparam deuorare menſam.

XXII. SIDONIVS INVIDIAM PASSVS. Sed accipe, quomodo ob mirificam dicendi vim Sidonio inuidiam paſſo, Dominus præſto fuerit, vt multò magis eius eniteret & animi virtus, & in dicendo facultas. Gregorius enim hæc de ipſo habet[a]: *Sanctus verò Sidonius tantæ facundiæ erat: vt plerumque ex improuiſo luculentiſſimè quæ voluiſſet, nullâ obſiſtente morâ, componeret. Contigit autem quadam die, vt ad feſtiuitatem baſilicæ monaſterij, cuius ſuprà meminimus, inuitatus accederet. Ablatoq; ſibi nequiter libello, per quem ſacroſancta ſolemnia agere conſueuerat: ita paratus in tempore cunctum feſtiuitatis opus explicuit, vt ab omnibus miraretur, nec putaretur ab aſtantibus ibidem hominem locutum fuiſſe, ſed Angelum. Quod in præfatione libri, quem de Miſſis ab eo compoſitis coniunximus, plenius declarauimus.* hæc Gregorius de Sidonio

a Greg. Tur. lib. 2. c. 22.

DE APOLLINARI AVO PRAE. PRAETOR GALLIARVM. Apollinari: cuius cognouimus rationem ſi quæras, ipſum habes, qui doceat, nimirum eo nomine ipſius nuncupatum fuiſſe auum, qui primus ſuæ familiæ, abdicato Gentiliciæ ſuperſtitionis errore, Chriſtianam amplexus eſt religionem. Quo nomine ipſe Sidonius ſummoperè gloriatus, cùm contigit eius Apollinaris reſtituere monumentum, epitaphium eidem carmine ſcripſit, quo vbi primùm meminit de eiuſdem Præfectura Prætorij, quam ſumma cum laude in Gallijs adminiſtrauit, iſta ſubdit[b]:

b Sido. l. 3. epiſt. 12.

Hæc ſed maxima dignitas probatur,
Quòd frontem Cruce, membra fonte purgans,
Primus de numero patrum ſuorum
Sacris ſacrilegis renunciauit.
Hoc primum eſt decus, hæc ſuperba virtus,
Spe præcedere, quos honore iungas;
Quiq; hic ſunt titulis pares potentes, *
Hos illic meritis ſuperuenire.

* parentes.

Merito igitur ab eo, qui in familiam omnibus celſiùs Præfecturis Chriſtianum nomen intulit, Apollinari, Sollius Sidonius, cognomentum accepit Apollinaris. ſed de ipſo modò ſatis.

IESV CHRISTI
Annus 473.

SIMPLICII PAP. Annus 6. LEONIS 17. OLYBR. IMPP.

I. OLYBRIVS OCCIDITVR, GLYCERIVS IMP. CREATVR. QVADRINGENTESIMO ſeptuageſimo tertio Chriſti anno Leo Aug. quintum Conſul Faſtis inſcribitur abſque collega, quòd turbatæ vehementer eſſent res Occidentalis Imperij: nam occiditur Imp. Olybrius, & in locum eius à Gothis militibus Glycerius ſubrogatur: ſub huius enim anni Cõſulibus Caſſiodorus hæc habet[c]: *His Conſulibus, Gundebado hortante, Glycerius Rauennæ ſumpſit imperium*, tenuitque vix annum vnum. Apud hunc plurimum valuiſſe San. Epiphanium Ticinenſem Epiſcopum, Ennodius tradit, additque complures capitis reos interuentione ipſius Epiphanij ab eodem Imperatore liberos eſſe dimiſſos. In hunc ergo modum magno Reipubl. damno ſæpè mutatis Auguſtis, audita his eſt noua calamitas, cùm Oſtrogothi ſub Duce Windemiro ex gente Amala ad damna deſcenderunt Italiæ, alia verò ex parte Theodomiro ad prædandum Orientem conuerſo. Portò de horum origine & familia Amala Iordanum[d] eius gentis hiſtoricum conſule.

c Caſſiod. in Chron.

d Iorda. de reb. Getic.

Sed quid accidit? *Simulac VVindemirus in Italiam cum exercitu ingreſſus eſt, ex hac vita ſubducitur, ſucceſſorem relinquens filium hæredem ſuo nomine nũcupatum Iuniorem VVindemirum: quem Glycerius Imperator, muneribus datis, de Italia ad Gallias tranſtulit, quæ à diuerſis circumcirca poſitis barbaris premebantur; aſſerens vicinos ibi VViſigothos eorum parentes regnare. Quid multa? VVindemirus acceptis muneribus, ſimulq; mandatis Glycerio Imperatore, in Gallias tendit: cumq; ſe parentibus iungeret VViſigothis vnum omnium corpus effectum eſt, vt dudum fuerant; & ſic Gallias Hiſpaniaſq; tenentes ſuo iure defendunt, vt nullus ſibi alius præualeat.* hæc Iordanus. II.

III. QVID REX RVGORVM CVM S. SEVERINO. Ad hæc planè tempora referenda ſunt, quæ de Rugorum Regis rebus geſtis cum S. Seuerino Noricorum Apoſtolo nominato Eugipius Abbas fideliter ſcripſit his verbis: *Rugorum Rex, nomine Flacitheus, in ipſius regni ſui cœpit nutare primordijs, habens Gothos ex inferiori Pannonia vehementer infenſos, quorum innumerabili multitudine terrebatur. Is ergo beatiſſimum Seuerinum in ſuis periculis tamquam cæleſte conſulebat oraculum: ſiquidem dum vehementius turbaretur, veniens ad hominem Dei deſſebat ſe à Gothorum Principibus ad Italiam tranſitum poſtulatum; à quibus ſe non dubitat, quia ſi hoc eis denegatum fuerit, occidendum. Reſpondit ei vir Domini Seuerinus: Si nos omnes vna fides Catholica adnecteret, magis me de vita perpetua te conſulere debuiſti. Sed quia de præſenti tantùm ſalute ſolicitus es, auſculta quæ dico. Gothorum nec copiâ, nec aduerſitate turbaberis; quia citò ſecurus, eis diſcedentibus, tu deſiderata proſperitate regnabis: tantum ne humilitatis meæ monita prætermittas. Non te itaque pigeat pacem appetere etiam inimicorum. Numquam proprijs virtutibus innitaris: Maledictus (inquit Scriptura[e]) qui confidit in homine, & ponit carnem brachium ſuum, & à Domino recedit cor eius. Diſce ergo inſidias cauere, non ponere. In lectulo quippe tuo pacifico fine tranſibis.*

e Hier. 17

IV. VITAT REX INSIDIAS PRAEMONITVS A S. SEVERINO. *Qui dum tali animatus oraculo lætus abſcederet, prælato ſibi quòd turba latronum aliquos captiuaſſet ex Rugis; virum Dei protinus mittit conſulendum. Qui ſanctus eum mandatis, ne prædones ſequeretur, Domino reuelante, præmonuit, dicens: Si eos ſecutus fueris, occideris. Caue ne amnem tranſeas, & inſidijs, quæ tribus in locis paratæ ſunt, improuida mente ſuccumbas. Nam citò nuncius fidelis adueniet qui te de his omnibus efficiet certiorem. Tunc duo captiuorum ab his hoſtium ſedibus fugientes, ea per ordinem retulerunt, quæ beatiſſimus vir, Chriſto ſibi reuelante, prædixerat. Igitur fruſtratis inſidijs aduerſantium Flacitheus incrementis auctus proſperioribus, vitam rebus tranquilliſſimis terminauit.* hæc Eugipius Abbas, qui his ſubdit grãde miraculum, cũ vnus ex Rugorum populo, qui cõtritis oſſibus, iam annis duodecim omni caruerat vſu membrorum, ab eo ſanatus eſt: ex quo euenit, vt frequentiſſimus ad eum eſſet acceſſus tum Rugorum, tum etiam aliorum inde tranſeuntium barbarorum. habet hęc omnia fuſiùs enarrata ſcriptus codex ſuperiùs citatus, quæ ſicut alia plura apud Surium deſiderantur; apud quem quæ extant, inemendata ſatis eſſe noſcuntur.

V. Mirum quidem fuit, tanto honore, cultu & obſeruantia frequentatum Seuerinum à barbaris Regibus circumſtantibus, quantumlibet Arianis, ab eo ad meliorem frugem conuerſis: cuius cùm eidem parerent monitis, omnia ſibi dextera prouenire ſolere experimentis ſæpe ſæpiùs didiciſſent. Ex quibus intelligas, quantò ſecuriùs & vtiliùs Reges ſeruis Dei obtemperent, quàm alijs ipſi imperent: conciliant enim diuinam ſibi potentiam, dum Dei amici, obediunt, conſiliaq; ipſorum libenter audiunt & amplectuntur. Quanto autem detrimento Dei amicorum deſpiciantur conſilia, & petitiones reijciantur; quod idem Eugipius de coniuge filij Regis, eademq; Regina, narrat, terribili eſt patefactum exemplo; quod ita ſubdit[f]:

f Eugip. in vita Sev. c. 8.

VI. *Felitheus quoque Rex, memorati Flacithei filius (qui & Feba) paternam ſecutus induſtriam, ſanctum virum pro regni ſui cœpit*

GISA REGINA CONTEMNENS S. SEVERINUM CITO PUNITUR.

frequentare primordijs. Huius coniunx feralis & noxia, nomine Giſa, ſemper à remedijs clementiæ reuocabat: Hæc ergo inter cætera iniquitatis ſuæ contagia, etiam rebaptizare Catholicos aliquos conata eſt: ſed ob S. reuerentiam Seuerini, non conſentiente viro, à ſacrilega quantocyùs intentione defecit: Romanos tamen, captiuos ſcilicet, *duris conditionibus aggrauans, quos etiam R Danubio iubebat adduci. Nam cùm quâdam die in proximo à Fauianis vico veniens, aliquos ad ſe transferri Danubio præcepiſſet, viliſſimis ſcilicet miniſterijs ſeruitutis damnandos; dirigens ad eam vir Dei, vt eos dimitteret, poſtulabat. Verùm illa facibus fœminei furoris exæſtuans, mandata reportari iuſſit aſperrima: Ora (inquit) tibi ſerue Dei, intra cellam tuam deliteſcens: liceat nobis de ſeruis noſtris ordinare, quod volumus.*

VII. FILIUS REGIS OBSES TENETUR A SERVIS.

Audiens autem hoc homo Dei: Confido (inquit) in Domino meo Ieſu Chriſto, quòd neceſſitate compelletur explere, quod praua voluntate deſpexit. Velox itaque ſecuta correptio proſtrauit animos arrogantis. Quoſdam enim aurifices barbaros pro fabricandis regalibus ornamentis clauſerat arcta cuſtodia (nam eos iure ſeruitutis poſſidebat inuitos: *(Ad hos filius memorati Regis admodùm paruulus, nomine Fridericus, eo die, quo Regina ſeruum Dei contempſerat, puerili motu concitus introiuit. Tunc aurifices pectori infantis gladium impoſuêre, dicentes, quod ſi quis ad eos abſque iuramenti præſidio,* quo vita cum libertate promitteretur, *ingredi conaretur, paruulum regium primitùs transfigentes, ſemetipſos poſteà trucidarent, quippe cùm ſibi nullam ſpem vitæ promitterent, maceratis diuturnis ergaſtulis.*

VIII. REGINA REDDITA MITIOR.

His auditis Regina crudelis & impia, veſtibus præ dolore conſciſſis, talia clamitabat: O ſerue Dei Seuerine, ſic ſic illatæ à Deo vindicantur iniuriæ? Hanc mei contemptûs vltionem effuſis precibus poſtulâſti, vt in mea viſcera vindicares? Itaque multiplici contritione ac miſerabili lamentatione diſcurrens fatebatur ſe pro ſcelere contemptus, quod in ſeruum Dei commiſerat, plagæ præſentis vltione percelli, confeſtimque directis equitibus, veniam poſcens, Romanos, quos eâdem die tulerat, pro quibus & rogantem contempſerat, tranſmiſit. Et abiens ad ergaſtulum, vbi aurifices operabantur, dato eis ſacramento euadendi mortem, ſoſpitem ſuum recipit infantem. Mox & illi dimiſſi ſunt. His auditis, reuerendiſſimus Seuerinus Chriſti ſeruus gratias Creatori referebat immenſas: qui ob hoc interdum differt vota poſcentium, vt fide, ſpe, & charitate creſcente, dum minora petuntur, maiora concedat. Id namque egit omnipotentia Saluatoris, vt dum liberos ſæua mulier ſubiecit ſeruituti, ſeruientes cogeretur reddere libertati. Quibus mirabiliter impetratis, Regina ſtatim ad ſeruum Dei properans, vnà cum marito, monſtrat filium, quem fatebatur illius orationibus de mortis confinio libratum, promittens ſe nequaquam vltrà iuſſionibus eius obuiare. hæc Eugipius. Subdit verò de propenſiori cura ipſius in redimendis captiuis, deque acceptis ſacris reliquijs ſanctorum martyrum Geruaſij atque Protaſij, recuſataque ab eo ipſi oblatâ dignitate Epiſcopatûs, deque monachorum benè inſtituta diſciplina.

IX. Quomodo autem idololatriæ reliquias in eadem regione & detexit & penitùs abſtulit, audi eumdem Eugipium rem admirandam his verbis ſcribentem: *In caſtellum quoque, cui erat vocabulum Cucullis, deuotionibus accolarum vir ſanctus aduenerat aduocatus: vbi factum grande miraculum nequeo reticere, quod tamen Maioriani* poſt presbyteri noſtri, cuius eiuſdem loci, ſtupendâ relatione cognouimus. Pars plebis in quodam loco nefandis ſacrificijs inhærebat: Quo ſacrilegio comperto, vir Dei multis plebem ſermonibus allocutus, ieiunium triduanum per presbyteros loci perſuaſit indici: ac per ſingulas domos cereos offerri præcepit: quos propriâ manu vniuſcuiuſque parietibus affixit Eccleſiæ. Tunc pſalterio ex more decurſo; ad horam ſacrificij presbyteros ac diaconos vir Dei hortatus eſt, totâ cordis alacritate communem Dominum deprecari, quatenùs ad ſacrilegos diſcernendos lumen ſuæ cognitionis oſtenderet. Itaque cùm multa largiſſimis fletibus, cum eis fixis genibus deprecaretur: pars maxima cereorum, quos Fideles attulerant, ſubitò eſt accenſa diuinitùs: reliqui verò eorum, qui prædictis ſacrilegijs infecti fuerant, volentesque latere negauerant, inaccenſi permanſerunt. Tunc ergo qui eos poſuerant, diuino declarati examine, protinùs acclamantes, ſecreta pectoris ſatisfactionibus prodiderunt & ſuorum teſtimonio cerorum manifeſta confeſſione conuicti, propria ſacrilegia teſtabantur.* hæc ipſe; quibus & pariter declaratum eſt, qui lucis filij fuerint, quiue tenebrarum: vt aptari illud Apoſtoli iiſdem potuerit[a]: *Eratis aliquando tenebræ, nunc autem lux in Domino.* At de his ſatis.

* Majorani.

X. Hoc eodem anno natus ex Zenone[b] genero Leonis Imperatoris & filia eius Ariadna filius. Leo itidem aui nomine nuncupatus, ab eodem eſt nominatus Auguſtus: ſed à tempore aſſecutæ ampliſſimæ dignitatis vix decem elapſis menſibus infans (vt Theodorus affirmat[c]) defunctus eſt, neſciens quid acceperit, quidue moriendo perdiderit. Porrò de eodem Leone nepote redarguitur erroris Nicephorus, vel alij; qui eiuſdem reperiuntur fuiſſe ſententiæ, nimirùm ipſum nô infantem, ſed adoleſcentulum & deprauatis planè moribus fuiſſe in vitijs enutritum: quem constat, etiam ſi eodem anno, quo iuncta eſt Ariadna cum Zenone, natus eſſet, excedere minimè potuiſſe tertium ætatis annum, vt ſuperius apertiſſimè demôſtratum eſt, teſtante præſertim vnà cum cæteris ipſo Nicephoro, nô ante illud tempus datam eſſe in matrimonium Ariadnam Zenoni, quæ filio Aſparis creato Cæſari fuerat deſponſata.

a Ephes. 5.
b Marcell. in Chron. & Caſſiod.
c Theod. Collect. l. 1.

IESU CHRISTI Annus 474.

SIMPLICII PAP. Annus 7. LEONIS 18. GLYCERII 1. IMPP.

I. DECIMUS OCTAVUS & poſtremus annus, Leonis Imperatoris, qui numeratur Chriſti quadringenteſimus ſeptuageſimus quartus, Leonis Auguſti Iunioris Côſulatu aperitur, quo etiam clauditur vita ipſius Senioris Leonis Auguſti, atque pariter eiuſdem Iunioris Imperator exitus. Numerãtur prioris Leonis Imperij[d] anni ſeptemdecim & menſes ſex, eius verò nepotis menſes tantummodò decem. Superuixit tantùm hic illi, quantum ſatis eſſet, vt ampliſſimam transferret in partem Zenonem Imperij hæreditatem.

UTRIUSQUE LEONIS OBITUS.

d Marcell. in Chron.

II. Fuiſſet planè Leo auus Auguſtus inter optimos Imperatores adnumerandus, niſi ſuorum propinquorum ſordibus videri poſſet aſperſus: Etenim etſi omni prorſus caruit hæreticorum erroris contagio; tamen quòd haud prudens ipſos non cauit hæreticos, quibuſcum indulgentiùs egit, dum Baſiliſco Verinæ coniugis germano pepercit, & Zenonem inexploratum adhuc ſibi hominem haud probè de Catholica religione ſentientem cooptauit ſibi generum & adminiſtratorem Imperij: Sic igitur etſi religioſus & maximè pius ipſe viſus ſemper fuerit Imperator: haud tamen à poſteris laudari meruit, quòd adeò nequiſſimis hominibus ſtrauerit ad capeſſendum Imperium viam, nempe Zenoni, qui ſublato è medio filio hoc anno ipſe iam creatus Auguſtus ſucceſſit; & Baſiliſco, qui & ipſe hæreticus, poſt multa ſcelera, in tyrannum tandem erupit.

LEO AUGUSTUS QUALIS.

III. Remanſerunt autem eiuſdem Leonis Imperatoris egregia pietatis monumenta in pluribus religionis ab eo editis ſanctionibus, necnon in ſacris ab ipſo erectis ædibus. Quod enim ad ſancitas ab illo leges pertinet; præter illas, quas certis temporum notis conſignatas ſuis ſingulis reddidimus annis, aliæ complures extant abſque die & Conſule poſitæ, vt inter alias[e] quam pro clericis ſanxit ac monachis, ne ad ſæcularia iudicia traherentur, & aliæ ad eorundem bona ſpectantes. Illæ etiam adhuc extant, quibus ſanctas eccleſias ac domos hoſpitales Conſtantinopolitanæ ciuitatis[f] priuilegijs honeſtauit.

LEONIS IMP. EGESTA.

e L. 33. de Epiſ. & Cle. C. Iuſt.
f L. 36. de Epiſ. & Cler. C. Iuſt.

IV. De ſacris autem ædibus ab eo erectis, illa principatum obtinuit, quæ ſub Dei Genitricis nomine conſtructa eſt, ad Fontem dicta, de qua ſuperiùs mentionem fecimus. huic ſplendore proximè acceſſit, quæ in honorem eiuſdem ſanctiſſimæ Virginis ab eodem excitata eſt, vt in ea ipſius ſacras exuuias collocaret, veſtem nimirùm Hieroſolymis tunc allatam, quam innumera miracula decorarunt. De mirificis autem editis ſignis in hiſce ædibus ſa-

TEMPLA A LEONE ERECTA.

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN